

Styresystemet

Allah ﷻ siger i Qur'anen:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ﴾

”Åh I Troende! Adlyd Allah, adlyd sendebudet, og dem med autoriteten iblandt jer.”

[MOQ al-Nisa 4:59]

﴿وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾

”Den der ikke styrer med alt hvad Allah åbenbarede, er vantro.” [MOQ al-Maidah 5:44]

﴿وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

”Den der ikke styrer med alt hvad Allah åbenbarede, er tyranner.” [MOQ al-Maidah 5:45]

﴿وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾

”Den der ikke styrer med alt hvad Allah åbenbarede, er oprørske.” [MOQ al-Maidah 4:47]

Det islamiske styresystem er baseret på et unikt enhedssystem forordnet af Allah ﷻ. Det er ikke et føderalt, demokratisk, republikansk, monarkisk eller diktatorisk system. Det har ingen lighed med nogen menneskeskabt ideologi.

Den islamiske stat betragter folk under sin autoritet som borgere, uanset om de er muslimer eller ikke-muslimer. Alle har deres rettigheder, som garanteres af Islam. Der findes ikke et koncept om 'etnisk minoritet', idet folk slet ikke diskrimineres i forhold til deres farve, race eller religion.

Al-Qurafi og Ibn Hazm (prominente retslærde i Islam) rapporterede:

”Det er vores pligt, at beskytte dhimmafolket (ikke-muslimske borgere), hvis vores land blev angrebet af aggressorer, og vi bør dø i forsvaret af dem, om nødvendigt. Enhver forsømmelse af sådan en pligt, ville være en overtrædelse af dhimmafolkets rettigheder.”

Den Osmanniske Khilafahs stående hær var på et tidspunkt 60 millioner tropper. Den muslimske soldats (mujahid) mentalitet gør ham uovervindelig. Hvis han dræbes i kamp opnår han martyrium, og hvis han vinder er hans hær sejrrig. Det er derfor 3.000 muslimer var parat til at møde 200.000 bedre udrustede romerske soldater i Mu'tah-kampen. Muslimernes kampbråb var, ”O Allah! Jeg er på vej til Dig!”

Da korsridderne angreb al-Sham (bla. Syrien) blev de bekæmpet af den islamiske stats hær hvor 80% af landets kristne kæmpede sammen med deres muslimske medborgere.

Islam pålægger soldater disciplin selv i krigstid. Formålet med Jihad er ikke at dræbe folk eller tvinge dem til at ændre deres livsanskuelse. Og den har heller ikke til formål at lemlæste, udnytte, plyndre resurser eller straffe fjenden. Derimod er det noget der gøres for at fjerne de fysiske barrierer, der står i vejen for at befolkningen får adgang til Islams kald (da'wah). Disse barrierer inkluderer udnyttende og korrupte ledere, såvel som de privilegerede få som har kapitalinteresser og deres tilhængere.

Der findes ingen grænser i den islamiske stat. Alle mennesker uanset race eller farve forenes under én leders banner.

Khilafah er ikke et imperium ligesom de gamle britiske eller franske kolonialister, som stjal andre nationers rigdom og sendte dem til deres hovedstæder. Alle steder, som blev besat af ikke-muslimer forbander folk deres besættere, mens i områder som blev åbnet for Islam, længes folk stadigvæk efter at den vender tilbage, og de er endda forberedt til at dø for at opnå dette.

Opgaven at varetage nationens affærer er begrænset til khalifaen (statens leder), og dem han udpeger til at assistere ham. Ingen anden gruppe, individ eller organisation kan involvere sig i denne sag.

ikke-muslimer må ikke blive behandlet dårligt eller diskrimineret. Heller ikke deres tilbedessteder (kirker, synagoger osv.) må angribes eller ødelægges. Det er derfor at vi ser områder i den muslimske med kirker og templer, der har været bevaret under det islamiske styre, som det er set i Egypten, Irak, og på Balkan osv.

Ingen gruppe, organisation eller oppositionsparti der er baseret på uislamiske principper må eksistere eller blive fremmet i den islamiske stat. Men dem som er baseret på Islam, behøver ikke en tilladelse til at eksistere og kan være mange i antal.

Centrum for beslutningsprocessen, strategier og konsultationer (rådslagning) er i Khilafahs hovedstad. Gennem Islams historie har der været fem hovedstæder:

- Muhammad ﷺ - Madinah
- 'Ali bin Abi Talib ؑ - Kufah
- Ummayader – Damaskus
- Abbasider - Bagdad
- Osmanner – Istanbul

Khilafahs ledelse ændrede sig fra sted til sted, og den blev besat af muslimer af forskellig racemæssig oprindelse gennem den islamiske historie. Dette vidner om den kendsgerning, at Khilafah ikke er en imperialistisk entitet som stjæler rigdom fra andre nationer og sender dem til sin hovedstad. Formålet er at bære Allahs ﷻ Deen (livsstil) til hele menneskeheden.

Ledelse og styring i en islamisk stat er centraliseret hvorimod administration er decentraliseret. Staten er opgjort af et antal provinser (wilayat) som regeres af guvernører (wulah).

Statens **embedsmænd** udpeges af khalifaen. Enhver beslutning skal komme fra statens leder. Dette vil afværge korrupsion og forvirring indenfor styresystemet. Khalifaen er den ansvarlige i sidste ende.

Metoden for selve udpegelsen af en khalifah sker via en bai'ahproces (bindende aftale mellem folket og regenten) hvor folket skal adlyde regenten så længe han implementerer Islam.

En bai'ah kan kontraheres efter:

- En generel afstemning fra Muslimerne, eller
- Ved udpegelse fra nationens repræsentanter og indflydelsesrige personer.

Abu Hurairah ؓ berettede at Allahs Sendebud ﷺ sagde, **”Imamen er (ligesom) et skjold folk kæmper bagved hvormed de beskytter sig.”**

Khalifaen 'Umar bin 'Abdel 'Aziz blev engang set af sin kone græde efter at have udført salah (bøn); da han blev spurgt, hvad der havde gjort ham ked af det, svarede han:

”O Fatimah, jeg er blevet gjort til regent over muslimerne og de fremmede og jeg kom til at tænke på de fattige der sulter, de syge der er nødlidende, de nøgne der er nødstedt og de undertrykte som er ramt, den fremmede som er i fængsel, og den ærbødige ældre, den der har en stor familie men få midler, den af dem der bor i landets

områder og de fjerne provinser, og jeg følte at min Herre ville bede dem om en redegørelse på grund af mig på opstandelsedagen, og jeg følte at intet forsvar kunne hjælpe, derfor græd jeg.”

Ummah vælger repræsentanter iblandt sig til at være medlem af majlis al-Ummah (Ummah Rådet), der gransker khalifaens implementering af islam og rådgiver ham om Ummahs affærer. Der findes to typer af majlis al-Ummah - det ene er centralt og det andet er provinsielt.

Der eksisterer ikke noget land idag, som implementerer det regeringssystem, Islam befaler. Derimod regeres alle de muslimske lande i verden af uislamiske (kufr) love, skønt majoriteten af befolkningen er muslimer.